

KARIN
SLAUGHTER
TROUWELOOS

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2005 by Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Faithless*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Hanka Steidle / Arcangel Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0934 6
ISBN 978 94 027 6341 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk september 2021

Originele uitgave verschenen bij Century, Londen.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Een

Sara Linton stond bij de voordeur van haar ouderlijk huis en hield zo veel plastic boodschappentassen in haar handen geklemd dat ze haar vingers niet meer voelde. Met haar elleboog probeerde ze de deur te openen, maar het enige wat er gebeurde was dat ze met haar schouder tegen de ruit knalde. Ze schuifelde een stukje naar achteren en zette haar voet tegen de kruk, maar nog steeds zat er geen beweging in. Uiteindelijk gaf ze het op en tikte met haar voorhoofd tegen de deur.

Ze tuurde door het geribbelde glas de gang in en zag haar vader aankomen. Met een norske frons die helemaal niet bij hem paste, deed hij de deur open.

'Waarom ben je niet twee keer op en neer gelopen?' vroeg Eddie terwijl hij een paar tassen van haar overnam.

'Waarom zit de deur op slot?'

'Je auto staat nog geen vijf meter hiervandaan.'

'Pap,' drong Sara aan, 'waarom zit de deur op slot?'

Hij keek langs haar heen. 'Je auto is smerig.' Hij zette de tassen op de vloer en zei: 'Denk je dat je het redt, twee keer op en neer naar de keuken met die dingen?'

Sara wilde antwoorden, maar hij liep het verandatrapje al af. 'Waar ga je naartoe?' vroeg ze.

'Je auto wassen.'

'Weet je wel hoe koud het is?'

Hij keerde zich om en keek haar veelbetekenend aan. 'Vuil is hardnekkig, ongeacht het seizoen,' zei hij gedragen, eerder een Shakespeare-acteur dan een loodgieter uit een provinciestadje in Georgia.

Tegen de tijd dat ze haar antwoord klaar had, was hij al in de garage.

Sara stond nog steeds op de veranda toen haar vader weer naar buiten kwam met allerlei benodigdheden om haar auto te wassen. Hij sjoerde de pijpen van zijn trainingsbroek omhoog, ging op zijn hurken zitten en vulde de emmer met water. Sara herkende de broek nog van de middelbare school – haar eigen middelbare school; zij had hem altijd gedragen tijdens de hardlooptraining.

‘Wat dacht je: ik laat de kou er lekker in?’ vroeg Cathy. Ze trok Sara naar binnen en deed de deur dicht.

Sara boog zich voorover zodat haar moeder haar op haar wang kon kussen. Toen Sara in groep 7 zat was ze tot haar ontzetting al ruim dertig centimeter langer dan haar moeder. Terwijl Tessa, Sara’s jongere zus, hun moeders tengere bouw, blonde haar en moeiteloze bevalligheid had geërfd, leek Sara net het kind van de burens dat op een middag was komen mee-eten en meteen maar had besloten te blijven.

Cathy bukte zich al om een paar boodschappentassen van haar over te nemen, maar leek zich te bedenken. ‘Neem jij ze maar mee, wil je?’

Met gevaar voor haar vingers hees Sara alle acht tassen weer van de vloer. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze, want haar moeder maakte een wat terneergeslagen indruk.

‘Isabella,’ zei Cathy, en Sara moest een lachje onderdrukken. Haar tante Bella was de enige persoon die Sara kende die altijd met een eigen voorraadjie drank op reis ging.

‘Rum?’

‘Tequila,’ fluisterde Cathy, op dezelfde toon waarop ze ‘kanker’ zou zeggen.

Sara’s gezicht vertrok van medeleven. ‘Heeft ze gezegd hoe lang ze blijft?’

‘Nog niet,’ antwoordde Cathy. Bella, die Grant County haatte en sinds de geboorte van Tessa niet meer op bezoek was geweest, was twee dagen daarvoor komen opdagen, zonder opgaaf van redenen en met drie koffers in de achterbak van haar Mercedes cabriolet.

Normaal zou Bella zich niet lang achter geheimzinnigdoenerij hebben kunnen verschuilen, maar nu de familie Lin-

ton een nieuwe stelregel had aangenomen – ‘wie niks vraagt, hoeft ook niks te vertellen’ – had niemand op een verklaring aangedrongen. Er was veel veranderd sinds Tessa het vorige jaar was aangevallen. Iedereen verkeerde nog in een soort verdoving, al wilde niemand er blijkbaar over praten. In een fractie van een seconde had Tessa’s belager niet alleen haarzelf, maar de hele familie tot in de ziel geraakt. Sara vroeg zich regelmatig af of ook maar een van hen het volledig te boven zou komen.

‘Waarom zat de deur op slot?’ vroeg Sara.

‘Dat zal Tessa wel geweest zijn,’ zei Cathy, en even trok er een floers voor haar ogen.

‘Mama...’

‘Ga maar naar binnen,’ zei Cathy, met een knik in de richting van de keuken. ‘Ik kom zo.’

Sara greep de tassen weer beet en liep de gang door. Haar blik streek langs de foto’s aan de muren. Niemand kon van de voordeur naar achteren lopen zonder een beeldoverzicht te krijgen van de jeugdijaren van de zusjes Linton. Op de meeste foto’s was Tessa uiteraard een slanke schoonheid. Daar kon Sara niet aan tippen. Er was één buitengewoon afschuwelijke foto bij van Sara op zomerkamp, toen ze in de brugklas zat; ze zou het ding het liefst van de muur hebben gerukt, maar dan kreeg ze het met haar moeder aan de stok. Sara stond in een boot en droeg een badpak dat nog het meest weg had van een stuk zwart knutselpapier dat aan haar knokige schouders zat vastgespeld. Haar neus was bezaaid met sproeten en over haar huid lag een onflatteuze oranje gloed. Haar rode haar was opgedroogd in de zon zodat ze net een clown met afro kapsel leek.

‘Schatje!’ klonk het verheugd, en toen Sara de keuken binnenkwam, stond Bella haar met uitgespreide armen op te wachten. ‘Kijk nou toch!’ zei ze bij wijze van compliment. Sara wist maar al te goed dat ze er niet op haar voordeligst uitzag. Ze was een uur geleden haar bed uit getuimeld en had niet eens de moeite genomen om een kam door haar haar te halen. Als rechtgeaarde dochter van haar vader had ze nog steeds het shirt aan waarin ze geslapen had. Haar trainingsbroek, die stamde uit de tijd dat ze deel uitmaakte van

het studentenatletiekteam, was al bijna even exclusief. Bella daarentegen droeg een zijdeachtige blauwe jurk, die waarschijnlijk een vermogen had gekost. In haar oren fonkelden diamanten en de vele ringen die ze aan haar vingers droeg, glansden in het zonlicht dat door de keukenramen naar binnen stroomde. Zoals gewoonlijk was ze perfect gekapt en opgemaakt, en ook al was het zondagochtend elf uur, ze zag er betoverend uit.

'Sorry dat ik niet eerder ben langsgekomen,' zei Sara.

'Och!' Haar tante maakte een achteloos gebaar en ging zitten. 'Sinds wanneer doe jij de boodschappen voor je moeder?'

'Sinds ze al twee dagen niet van huis kan omdat ze jou moet bezighouden.' Sara zette de tassen op het keukenblad en wreef in haar handen om de bloedsomloop weer op gang te brengen.

'Zo'n karwei is het anders niet om mij bezig te houden,' zei Bella. 'Je moeder zou er zelf eens meer op uit moeten.'

'Met een fles tequila?'

Bella glimlachte schalks. 'Die heeft nog nooit tegen drank gekund. Ik weet zeker dat dat de enige reden is waarom ze met je vader is getrouwd.'

Sara moest lachen en zette de melk in de koelkast. Haar hart maakte een sprongetje van vreugde toen ze een schaal zag staan met daarop een stapel kippenbouten, klaar om gebraden te worden.

'We hebben gisteravond ook nog boontjes schoongemaakt,' deelde Bella mee.

'Lekker,' mompelde Sara, voor wie dit het beste nieuws was dat ze die week had gehoord. Cathy's bonenstoofpot met gebraden kip: een betere combinatie was er niet.

'Hoe was de kerkdienst?'

'Iets te veel hel en verdoemenis naar mijn smaak,' moest Bella bekennen, en ze pakte een sinaasappel van de schaal op tafel. 'Vertel eens hoe het ermee staat. Nog wat interessants meegemaakt?'

'Alles gaat zijn gewone gangetje,' zei Sara terwijl ze de blikjes sorteerde.

Bella pelde de sinaasappel en zei met enige teleurstelling

in haar stem: 'Nou ja, sleur kan ook iets troostends hebben.'

'Hmm,' bromde Sara, en ze zette een blik met soep op de plank boven het fornuis.

'Echt.'

'Hmm,' klonk het nogmaals, want Sara wist precies waar dit op uit zou draaien.

Toen Sara medicijnen studeerde aan Emory University in Atlanta had ze korte tijd bij haar tante Bella ingewoond. De feestjes tot diep in de nacht, het gezuip en de niet-aflatende stroom mannen hadden uiteindelijk tot een breuk geleid. Sara stond elke ochtend vroeg op om naar college te gaan, en 's avonds wilde ze in alle rust kunnen studeren. Het moest gezegd worden dat Bella echt een poging had gedaan om haar sociale leven wat te stroomlijnen, maar uiteindelijk waren ze tot de conclusie gekomen dat Sara beter een eigen onderkomen kon zoeken. Hun relatie bekoelde pas toen Bella aan Sara voorstelde eens een kijkje te gaan nemen in het bejaardenhuis aan Clairmont Road.

Cathy verscheen in de keuken, haar handen afvegend aan haar schort. Ze verschoof het soepblik dat Sara zojuist op de plank had gezet en duwde haar daarbij aan de kant. 'Heb je alles meegebracht wat er op het lijstje stond?'

'Alles behalve de keukensherry,' zei Sara, die nu tegenover Bella ging zitten. 'Wist je dat je op zondag geen alcohol kunt kopen?'

'Ja, dat wist ik,' zei Cathy, en het klonk als een verwijt. 'Daarom zei ik ook dat je gisteravond boodschappen moest doen.'

'Sorry,' zei Sara. Ze nam een sinaasappelpartje van haar tante aan. 'Ik heb tot acht uur met een verzekeringsmaatschappij ergens uit het westen zitten onderhandelen. Het was het enige moment dat daar tijd voor was.'

'Je bent arts,' zei Bella, alsof ze iets nieuws vertelde. 'Waarom moet je in godsnaam met verzekeringsmaatschappijen overleggen?'

'Omdat ze weigeren te betalen voor de onderzoeken die ik laat uitvoeren.'

'Dat is toch hun plicht?'

Sara haalde haar schouders op. Hoewel ze een tijdje geleden iemand fulltime in dienst had genomen om de obstakels uit de weg te ruimen die de verzekeringsmaatschappijen voor haar opwierpen, was ze op de kinderkliniek nog steeds twee tot drie uur per dag kwijt aan het invullen van saaie formulieren of aan telefoontjes naar verzekeringsagenten, waarbij ze niet altijd een blad voor de mond nam. Ze ging nu al elke dag een uur eerder naar haar werk om niet achterop te raken, maar wat ze ook deed, veel schoot ze er niet mee op.

'Belachelijk,' mompelde Bella, op een sinaasappelpartje sabbelend. Ze was al een aardig eind in de zestig, maar voorzover Sara wist was ze nog nooit in haar leven een dag ziek geweest. Misschien viel er toch iets te zeggen voor kettingroken en tot in de kleine uurtjes tequila hijsen.

Cathy rommelde in de tassen en vroeg: 'Heb je ook salie meegebracht?'

'Ik geloof het wel.' Sara kwam overeind om haar te helpen zoeken, maar Cathy joeg haar weg. 'Waar is Tess?'

'Naar de kerk,' antwoordde Cathy. Sara was zo verstandig haar moeders misprijzende toon te negeren. Bella dacht er blijkbaar net zo over, ook al trok ze een wenkbrauw op toen ze Sara een tweede partje aanbood. Tegenwoordig hield Tessa de Primitive Baptist – de kerk die Cathy sinds haar jeugd had bezocht – voor gezien en zocht ze haar geestelijk heil bij een kleinere kerk in een aangrenzend district. Onder normale omstandigheden zou Cathy blij zijn geweest dat in elk geval een van haar dochters geen goddeloze heiden was, maar kennelijk zat Tessa's keuze haar toch niet helemaal lekker. Zoals zo vaak de laatste tijd stelde niemand het echter ter discussie.

Cathy deed de koelkast open, schoof de melk naar de andere kant van het vak en vroeg: 'Hoe laat was je thuis gisteravond?'

'Uur of negen,' zei Sara, die een tweede sinaasappel begon te pellen.

'We gaan straks lunchen, bederf je eetlust nou niet,' zei Cathy berispelend. 'Heeft Jeffrey zijn spullen al overgebracht?'

'Bijn...!' Sara hield zich op het nippertje in, maar de vlammen sloegen van haar wangen. Ze slikte een paar keer voor

ze weer kon praten. 'Hoe weet je dat?'

'O liefje,' gniffelde Bella. 'Als je wilt dat niemand zich met je zaken bemoeit, moet je gaan verhuizen. Dat is de voornaamste reden waarom ik naar het buitenland ben vertrokken zodra ik geld had voor een ticket.'

'Zodra je een vent had die het wilde betalen, zul je bedoe-len,' voegde Cathy er spottend aan toe.

Weer schraapte Sara haar keel. Haar tong voelde wel twee keer zo dik. 'Weet papa ervan?'

Cathy trok een wenkbrauw op, net als haar zus daarvoor had gedaan. 'Wat denk je?'

Sara ademde diep in en liet de lucht sissend tussen haar tanden ontsnappen. Opeens snapte ze die opmerking van haar vader, over vuil dat hardnekkig is. 'Is hij kwaad?'

'Een beetje,' moest Cathy toegeven. 'Maar vooral teleurgesteld.'

'Tss!' zei Bella. 'Bekrompen stadjes, bekrompen geesten.'

'Het ligt niet aan de stad,' wierp Cathy tegen. 'Het ligt aan Eddie zelf.'

Bella ging er eens goed voor zitten en stak van wal. 'Ik heb ooit met een jongen in zonde geleefd. Ik had nog maar net mijn studie afgemaakt, was nog maar net naar Londen vertrokken. Hij was lasser, maar die handen... O, hij had de handen van een kunstenaar. Heb ik je weleens verteld...'

'Ja, Bella,' zei Cathy op een verveeld toontje. Bella was haar tijd altijd vooruit geweest: eerst als beatnik, toen als hippie en later als strikte vegetariër. Tot haar grote ergernis was ze er nooit in geslaagd haar familie te choqueren. Sara was ervan overtuigd dat haar tante het land onder andere had verlaten om tegen iedereen te kunnen zeggen dat ze het zwarte schaap van de familie was. In Grant trapte niemand daar in. Oma Earnshaw, die voor het vrouwenkiesrecht had gestreden, was trots geweest op het lef van haar dochter, en Big Daddy had Bella tegenover iedereen die het horen wilde altijd zijn 'zevenklappertje' genoemd. De enige keer dat het Bella was gelukt de verontwaardiging van de familie over zich af te roepen, was toen ze aankondigde te gaan trouwen met een effectenmakelaar genaamd Colt, met wie ze in een buitenwijk zou gaan wonen. Godzijdank had dat huwelijk

maar een jaar standgehouden.

Sara voelde haar moeders borende blik, fel als een laserstraal. Uiteindelijk gaf ze haar verzet op en vroeg: 'Wat is er?'

'Ik snap niet waarom je niet gewoon met hem trouwt.'

Sara draaide aan de ring rond haar vinger. Jeffrey had football gespeeld voor Auburn University, en tegenwoordig droeg ze zijn jaarring, als een smoorverliefde puber.

Bella verwoordde wat iedereen al wist, maar zoals zij het zei, klonk het zeer aanlokkelijk: 'Je vader kan hem niet uitstaan.'

Cathy sloeg haar armen over elkaar. 'Waarom niet?' vroeg ze nogmaals aan Sara. Een paar tellen zweeg ze. 'Waarom trouw je niet gewoon met hem? Hij wil wel, of niet soms?'

'Ja.'

'Zeg dan gewoon ja, dan heb je het maar weer gehad.'

'Het ligt wat ingewikkelder,' antwoordde Sara, die hoopte dat ze het daarbij kon laten. Beide vrouwen kenden de geschiedenis die ze met Jeffrey deelde, van het moment dat ze verliefd op hem werd tot de avond dat Sara, inmiddels met hem getrouwd, vroeg thuiskwam van haar werk en hem met een ander in bed aantrof. De volgende dag had ze de scheiding aangevraagd, maar om een of andere reden was Sara er niet in geslaagd zich van hem los te maken.

Het moest gezegd worden dat Jeffrey de afgelopen vijf jaar wel veranderd was. Hij was uitgegroeid tot de man die ze bijna vijftien jaar geleden al in hem had vermoed. De liefde die ze nu voor hem voelde was nieuw, in zeker opzicht nog opwindender dan de eerste keer. Die duizelingwekkende bezetenheid van toen – dat gevoel van ik-ga-dood-als-hij-meniet-belt – was verdwenen. Ze voelde zich prettig bij hem. Als het erop aankwam, wist ze, kon ze op hem rekenen. Na vijf jaar op zichzelf wist ze ook dat een leven zonder hem niet veel voorstelde.

'Je bent veel te trots,' zei Cathy. 'Als het een kwestie van je ego is...'

'Het gaat niet om mijn ego,' viel Sara haar in de rede. Ze wist niet hoe ze haar gedrag moest uitleggen en kon het al helemaal niet verkroppen dat ze zich daartoe verplicht voel-

de. Hoe was het toch mogelijk dat haar relatie met Jeffrey zo ongeveer het enige was waarover haar moeder nog met haar kon praten?

Sara liep naar de gootsteen om het sinaasappelsap van haar handen te wassen. Om het gesprek een andere wending te geven vroeg ze aan Bella: 'Hoe was het in Frankrijk?'

'Frans,' was Bella's reactie. Zo gemakkelijk kwam Sara er echter niet van af. 'Vertrouw je hem eigenlijk wel?'

'Ja,' zei ze. 'Meer dan de eerste keer, en daarom heb ik ook geen papiertje nodig om te weten hoe ik me voel.'

De zelfingenomenheid droop ervanaf toen Bella zei: 'Ik wist wel dat jullie weer bij elkaar zouden komen.' Ze richtte haar vinger op Sara. 'Als je je die eerste keer echt van hem had willen losmaken, had je dat lijkschouwersbaantje eraan gegeven.'

'Dat is maar parttime,' zei Sara, hoewel ze wist dat Bella niet helemaal ongelijk had. Jeffrey was commissaris van politie in Grant County. Sara bekleedde de functie van patholoog-anatoom. Bij elk verdacht sterfgeval in een van de drie steden in het district was hij weer in haar leven verschenen.

Cathy pakte de laatste boodschappentas en haalde er een literfles cola uit. 'Wanneer was je van plan het ons te vertellen?'

'Vandaag,' loog Sara. Uit de blik die Cathy haar over haar schouder toewierp, maakte ze op dat het leugentje niet buitengewoon geslaagd was. 'Ooit,' verbeterde Sara zichzelf, en terwijl ze haar handen droogwreef aan haar broek, ging ze weer aan tafel zitten. 'Maak je braadstuk voor morgen?'

'Ja,' luidde Cathy's antwoord, maar ze liet zich niet van haar koers afbrengen. 'Je woont nog geen anderhalve kilometer bij ons vandaan, Sara. Dacht je nou echt dat je vader niet elke ochtend Jeffrey's auto op je oprit zou zien staan?'

'Uit wat ik begrepen heb,' zei Bella, 'staat die er toch wel, of hij nou bij haar intrekt of niet.'

Sara keek toe terwijl haar moeder een liter cola in een grote plastic kom goot. Ze zou er wat ingrediënten aan toevoegen, het vlees er een nacht in laten marinieren en het dan de hele volgende dag in een aardewerken pot laten sudderen.

Het eindresultaat was het malste stuk vlees dat ooit met een bord in aanraking was geweest, en ook al leek het zo simpel, Sara was er nog nooit in geslaagd het haar moeder na te doen. Het gekke was dat ze tijdens haar studie aan een van de zwaarste medische faculteiten van het land een kei in scheikunde was geweest, terwijl ze met de beste wil van de wereld haar moeders colabraadstuk niet kon bereiden.

In gedachten verzonken deed Cathy nog wat kruiden in de kom en toen herhaalde ze haar vraag: 'Wanneer was je van plan het ons te vertellen?'

'Ik weet het niet,' zei Sara. 'We wilden eerst zelf aan het idee wennen.'

'Dat zie ik je vader nog niet zo snel doen,' meende Cathy. 'Je kent zijn ideeën op dat punt.'

Bella begon luid te lachen. 'En dat terwijl hij al in geen veertig jaar een stap in de kerk heeft gezet.'

'Het heeft bij hem niks met geloof te maken,' verduidelijkte Cathy. Tegen Sara zei ze: 'We weten allebei nog veel te goed hoe hard het bij je aankwam toen je ontdekte dat Jeffrey aan het rotzooien was. Voor je vader is het onverteerbaar om eerst mee te maken hoe kapot je was en dan Jeffrey weer doodleuk je leven te zien binnenwalsen.'

'Ik zou het bepaald geen walsje noemen,' zei Sara. Hun verzoening was in geen enkel opzicht over rozen gegaan.

'Ik weet niet of je vader hem ooit zal vergeven.'

'Eddie heeft jou anders wel vergeven,' merkte Bella fijntjes op.

Sara zag alle kleur uit haar moeders gezicht wegtrekken. Met strakke, beheerste gebaren veegde Cathy haar handen af aan haar schort. Zachtjes zei ze: 'Nog een paar uur, dan gaan we lunchen', en toen liep ze de keuken uit.

Bella trok haar schouders op en slaakte een diepe zucht. 'Ik heb mijn best gedaan, snoes.'

Sara verbeet zich. Een paar jaar geleden had Cathy Sara verteld over een misstap, zoals zij het noemde, die ze tijdens haar huwelijk had begaan, nog voor Sara was geboren. Hoewel haar moeder zei dat ze nooit met die ander naar bed was geweest, was het bijna op een scheiding uitgelopen. Sara kon zich voorstellen dat haar moeder liever niet aan deze don-

kere episode in haar verleden herinnerd werd, vooral niet waar haar oudste dochter bij zat. Sara vond het zelf ook niet prettig om te horen.

'Hallo?' hoorde ze Jeffrey vanuit de vestibule roepen.

Sara probeerde haar opluchting te verbergen. 'We zitten hier!' riep ze terug.

Hij kwam binnen met een glimlach op zijn gezicht, en Sara concludeerde dat haar vader te druk met haar auto was geweest om het Jeffrey lastig te maken.

'Kijk kijk,' zei hij en waardierend liet hij zijn blik van de ene vrouw naar de andere gaan. 'Als ik hierover droom, zijn we meestal allemaal naakt.'

'Ouwe rakker,' zei Bella vermanend, maar Sara zag haar ogen fonkelen van plezier. Ook al had ze jaren in Europa gewoond, ze was nog steeds op en top de belle uit het Zuiden.

Jeffrey nam haar hand en drukte er een kus op. 'Telkens als ik je zie ben je weer mooier geworden, Isabella.'

'Dat komt van al die goeie wijn, makker,' zei Bella met een knipoog. 'Maar dan moet je wel doordrinken!'

Jeffrey lachte en pas toen iedereen weer wat bedaard was, vroeg Sara: 'Heb je mijn vader nog gezien?'

Jeffrey schudde zijn hoofd, en op dat moment sloeg de voordeur dicht. Eddies voetstappen dreunden door de gang.

Sara greep Jeffrey's hand. 'Laten we een stukje gaan wandelen,' zei ze, en ze sleurde hem praktisch mee de deur door. 'Wil je tegen mama zeggen dat we op tijd terug zijn voor de lunch?' vroeg ze aan Bella.

Ze trok een strompelende Jeffrey het trapje van de veranda af naar de zijkant van het huis, waar ze uit het zicht van de keukenramen waren.

'Wat is er aan de hand?' Hij wreef over zijn arm alsof hij daar pijn had.

'Is het nog steeds gevoelig?' vroeg ze. Een tijdje terug had hij zijn schouder geblesseerd en ondanks de fysiotherapie was het gewricht nog pijnlijk.

Niet al te overtuigend haalde hij zijn schouders op. 'Nee hoor, nergens last van.'

'Sorry,' zei ze en ze legde haar hand op zijn goede schouder. Daar kon ze het niet bij laten: ze sloeg haar armen om hem

heen en begroef haar gezicht in de welving van zijn hals. Ze snoof zijn lucht diep op, zo lekker vond ze hem ruiken. 'Jesus, wat heerlijk om je weer eens te voelen.'

Hij streelde haar haar. 'Wat heb je?'

'Ik mis je.'

'Ik ben er nu toch?'

'Nee.' Ze leunde naar achteren, zodat ze hem beter kon zien. 'Ik heb je deze week gemist.' Zijn haar werd weer lang aan de zijkant en met haar vingers streek ze het achter zijn oren. 'Je komt binnenvallen, dumpst een paar dozen en dan ben je weer weg.'

'De huurders komen dinsdag al. Dan zou ik de keuken klaar hebben, heb ik tegen ze gezegd.'

Ze drukte een kus op zijn oor en fluisterde: 'Ik was helemaal vergeten hoe je eruitziet.'

'Het is de laatste tijd ook zo druk op het werk.' Hij week iets terug. 'Al die papietroep en zo. Met het huis erbij blijft er helemaal geen tijd meer over voor mezelf, laat staan voor jou.'

'Dat is het niet,' zei ze, verbaasd over zijn defensieve toon. Ze werkten allebei te hard; zij was wel de laatste die hem iets kon verwijten.

Hij deed weer een stapje terug en zei: 'Ik weet dat ik je een paar keer niet heb teruggebeld.'

'Jeff,' onderbrak ze hem. 'Ik ben er gewoon van uitgegaan dat je het druk had. Daar gaat het helemaal niet om.'

'Waar gaat het dan wel om?'

Sara sloeg haar armen over elkaar en voelde zich opeens verkillen. 'Mijn vader weet het.'

Het leek wel of hij zich wat ontspande, vond ze, en ze vroeg zich af of hij iets anders had verwacht.

'Je dacht toch niet dat we het geheim konden houden, hè?' vroeg hij.

'Eigenlijk niet, nee,' gaf Sara toe. Ze zag dat hij ergens mee zat, maar ze wist niet goed hoe ze hem aan het praten moest krijgen. 'Laten we een stukje langs het meer lopen,' stelde ze voor. 'Goed?'

Hij keek even naar het huis en toen naar haar. 'Oké.'

Ze leidde hem de achtertuin door en nam toen het stenen

pad naar de oever, dat haar vader al voor haar geboorte had aangelegd. Ontspannen zwijgend wandelden ze hand in hand over het zandpad langs het water. Ze gleed uit op een glibberig stuk rots en hij greep haar bij haar elleboog, glimlachend omdat ze zo'n kluns was. Boven hun hoofden hoorde Sara het gekwebbel van eekhoorns, en een grote buizerd scheerde met een boog over de boomtoppen, zijn vleugels schrap tegen de bries die van het water kwam.

Lake Grant was een door mensenhand geschapen meer van dertienhonderd hectare. Op sommige plekken was het wel negentig meter diep. De toppen van de bomen die in het dal hadden gestaan voor het onder water werd gezet, staken nog steeds boven het oppervlak uit. Sara moest vaak denken aan de verlaten huizen daar op de bodem en dan vroeg ze zich af of er nu vissen in woonden. Eddie bezat een foto van voor de aanleg van het meer. Het gebied leek op de landelijke delen van het district: mooie huisjes van één verdieping en hier en daar een blokhut. Onder het wateroppervlak stonden winkels en kerken, en een katoenfabriek die de Burgeroorlog en de Reconstructie had overleefd, maar tijdens de crisisjaren de poort had moeten sluiten. Dat alles was weggevaagd door het donderende watergeweld uit de Ochawahee River, alleen om Grant van een betrouwbare energiebron te voorzien. In de zomer daalde en steeg het peil, afhankelijk van de hoeveelheid water die nodig was voor de dam, en als kind had Sara vaak alle lampen in het huis uitgedaan, want ze meende dat het water in het meer dan hoog genoeg zou blijven om erop te kunnen waterskiën.

Het mooiste stuk meer was eigendom van Nationaal Bosbeheer: zo'n vierhonderd hectare, als een kap rond de oever geplooid. Aan één kant grensde het aan het woongebied waar Sara's huis en ook dat van haar ouders stonden, en aan de andere kant vormde het een barrière voor de hogeschool van Grant. Zestig procent van de honderdtwintig kilometer lange oever was beschermd gebied, en daar bevond zich ook Sara's lievelingsplek. Kampeerdere mochten hun tenten in het bos opslaan en net zo lang blijven als ze het uithielden, maar het rotsachtige terrein vlak bij de oever was te hard en te steil voor enige vorm van recre-

atie. Wel kwamen er regelmatig tieners om een potje te vrijen of om een tijdje van hun ouders verlost te zijn. Sara's huis stond pal tegenover een spectaculaire rotsformatie die waarschijnlijk nog door de indianen was gebruikt voor ze uit het gebied werden verdreven, en soms, in de schemering, zag ze een lucifer opvlammen als iemand een sigaret of iets anders opstak.

Van het water kwam een kille wind opzetten. Ze huiverde en Jeffrey sloeg zijn arm om haar heen. 'Dacht je nou echt dat ze er niet achter zouden komen?' vroeg hij.

Sara bleef staan en keerde zich naar hem toe. 'Dat hoopte ik, geloof ik.'

Hij schonk haar het scheve glimlachje waarop hij patent had, en ze wist uit ervaring dat hij zich nu ging verontschuldigen. 'Het spijt me dat ik de laatste tijd voortdurend moest werken.'

'Zelf ben ik deze week ook geen avond voor zeven uur thuis geweest.'

'Heb je die zaak met de verzekeringsmaatschappij nog rond gekregen?'

Ze kreunde. 'Zullen we het ergens anders over hebben?'

'Oké,' zei hij. In een poging een ander onderwerp aan te snijden vroeg hij: 'Hoe gaat het met Tess?'

'Zullen we het daar ook maar niet over hebben?'

'Oké...' Weer die glimlach. Het zonlicht viel op zijn blauwe irissen en er ging een rilling door Sara heen.

Hij vatte haar reactie verkeerd op en vroeg: 'Wil je liever terug?'

'Nee,' zei ze terwijl ze haar handen om zijn nek vouwde. 'Als je me nou eens meesleurde naar die bomen daar en mijn eerbaarheid schond?'

Hij lachte, maar verstomde toen hij zag dat het geen grapje was. 'Hier, waar iedereen ons kan zien?'

'Er is niemand in de buurt.'

'Je meent het toch niet, hè?'

'Het is al twee weken geleden,' zei ze, hoewel dat nu pas tot haar doordrong. Het was niks voor hem om de zaken zo lang op hun beloop te laten.

'Het is koud,' zei hij.